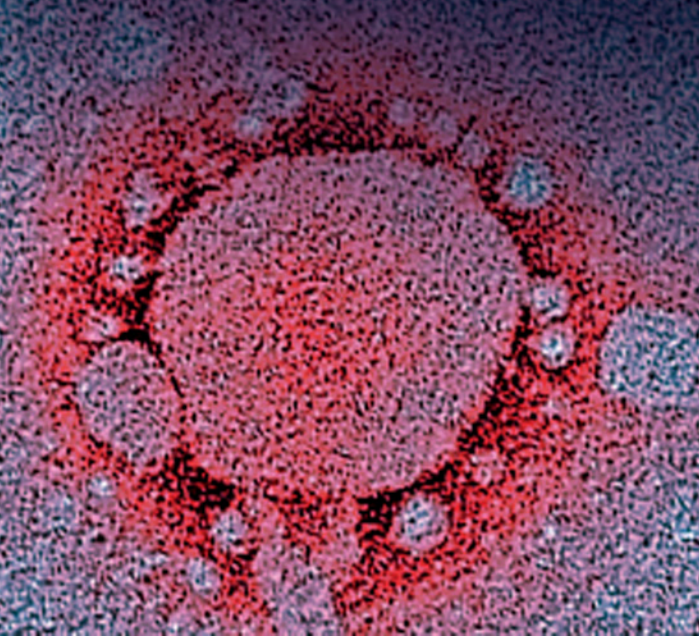

BORIS HANSEN
& SARA BINDEBALLE **MARBURG-**
EKSPERIMENTET

K R I M I . H U S E T S F O R L A G

MARBURG-EKSPERIMENTET

Boris Hansen & Sara Bindeballe

MARBURG- EKSPERIMENTET

HUSET'S FORLAG

MARBURG-EKSPERIMENTET

© Boris Hansen, Sara Bindeballe og Husets Forlag

Omslagslayout: Stoltze Design

Grafisk tilrettelæggelse: Gitte Thorsted

Tryk: Nørhaven Paperback A/S, Viborg

ISBN 87-7483-561-0

ISBN-13: 978-87-7483-561-5

MARBURG-EKSPERIMENTET

er vinder af konkurrencen Årets Århus-krimi 2006

1. udgave, 1. oplag, 2006

Husets Forlag

Havnegade 4

DK-8000 Århus C

Tlf.: 86 19 65 48

Fax: 86 19 65 58

E-mail: info@husetsforlag.dk

www.husetsforlag.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Det er første gang i et halvt år, Christian har prøvet at stille sit vækkeur, og han glemmer at trykke på 'Alarm', inden han lægger sig til at sove. Vækkeuret ringer derfor ikke som planlagt næste morgen, men ved et lykketræf vågner han, da et tungt brev smides gennem brevsprækken omkring middagstid. Det pirrer hans nysgerrighed, for de eneste breve, han nogensinde modtager, er kendetegnet ved en rudekuvert og overskriften 'tredje rykker'. Men han har for travlt til at åbne brevet nu: Nogle aftaler lader ikke vente på sig.

Restaurant *Olive* ligger ti minutters gåtur fra, hvor Christian bor, men det tager ham en halv time at nå derhen. Hans ben er tungere end nogensinde, og hans øjne svier. Han har hurtigt kæmmet sit hår med vand og barberet skægstubbene væk, men det er mere en gestus end et rigtigt forsøg på at gøre sig præsentabel. Hr. Mørck vil alligevel nå at finde fem fejl, inden Christian overhovedet får sat sig. De fordømmende øjne vil tale deres eget sprog.

Hvor mange timer har han sovet? Elleve? Det føles som meget mindre, for søvnen bringer ham gang på gang tilbage til Mikkelsens hus og branden. At drikke et par pilsnere inden sengetid hjælper ikke; det giver kun drømmene en ekstra grad af intensitet.

Gennem restaurantens høje vinduer ud til gaden får Christian øje på sin far, der sidder ved et dugklædt bord. Hr. Mørck er i færd med at læse en avis – sikkert Børsen. På bordet foran ham ligger hans to mest loyale undersætter: Et askebæger i bordeaux, som han af uforklarlige årsager altid tager med sig på offentlige steder, og et nydeligt, sammenrullet armbåndsur med sølvrand. Nogle ting ændrer sig aldrig.

Christian trækker vejret dybt. Luften er overraskende ren

herude. Endnu en indånding. Endnu en. Så gnider han sine øjne en sidste gang og træder indenfor.

Hr. Mørck får øje på ham næsten med det samme. Han lægger sin avis fra sig og nikker til sin søn. Så rejser han sig. Christian bliver endnu en gang mindet om den ærgrelse, han som teenager følte, da han indså, at han aldrig ville vokse sig sin far over hovedet. At hr. Mørck altid ville være den højeste af de to.

De giver hinanden det obligatoriske håndtryk. Hr. Mørck ser vurderende på Christian. Så sætter de sig.

„Ja, jeg ville jo helst have valgt et andet sted at spise,“ siger hr. Mørck, og det årlige møde mellem far og søn er i gang. „Men ingenting ligger, hvor det gjorde før. Byen har forandret sig. Det er ikke til at kende stedet. Banegården er blevet til et kommercielt slaraffenland. Selv åen er mørkere end nogensinde. Jeg har bestilt, Christian, du behøver ikke fordybe dig i menukortet. And med abrikoskage til dessert.“ Og så, i en forsonende tone: „Var det noget?“

Christian trækker på skuldrene og bladrer om til listen over spiritus. Hvis han nu begynder ved 'A' og arbejder sig nedefter ...

„Jeg bad om et glas spansk rødvin,“ fortsætter hr. Mørck, „men det er åbenbart ikke længere muligt at få i Danmark. Ved du, hvad de tilbød mig i stedet?“

„Det er et koncept, far. Du medbringer selv vin.“

„Arabisk kaffe. *Det* kan man få i Danmark. Arabisk kaffe på arabisk kande.“ Hr. Mørcks mund bliver stram, så de tynde læber forsvinder.

Anden serveres, og Christians far rækker ud efter fadet. Derefter løfter de begge glasset til en tavs, formel skål. Christian tygger på en flamberet skovsvamp, mens han tænker på, hvor meget han hellere vil have en hvidløgskebab. Ekstra dressing. Han undlader at sige det højt.

„Jeg er blevet indkaldt til bestyrelsesmøde torsdag middag,“ siger hr. Mørck. „Mikkelsens død kom som ... et chok for os. Jeg kan forestille mig, du har haft det på samme måde.“ Tonen er neutral og velovervejet.

Christian kan stadig føle den sviende varme, men han kan

endnu ikke mærke tabet. Der er kun gået to dage siden branden. Allerede dagen efter lå der en besked fra hans far på svareren: 'Jeg tager det første fly hjem. Mikkelsens død giver anledning til mange overvejelser, som jeg er nødt til selv at tage mig af.'

„Hvordan med Trine?“ spørger hr. Mørck uden at se op. Hans kniv arbejder ihærdigt på at partere et stykke andebryst. „Hvordan har hun det?“

„Mm, Trine,“ svarer Christian midt i en mundfuld. Han smasker, men er ligeglad. „Mm. Hun har det godt. Eller – det går jeg da ud fra. Det er trods alt to år siden hun flyttede ud, og jeg ved ikke om hun nogensinde kom sig over, at jeg beholdt B&O-anlægget. Men ellers har hun det sikkert godt, far, mange tak.“

Hr. Mørck stopper et øjeblik sin kamp mod anden og ser frem for sig. Rynkerne bliver flere og dybere. Et kort „hm“ undslipper ham, kort og fordømmende. Så begynder den rytmiske skæren frem og tilbage igen.

Bare en halv and mere og en abrikoskage med is, så er farcen overstået for i år, tænker Christian. Læste han ikke engang om en svensker, der kunne spise en frugttærte på otte sekunder?

„Angående begravelsen i morgen,“ siger hr. Mørck så.

Christian ser op. „Hvad med begravelsen?“

Hr. Mørck tørrer sig om munden med en serviet. „Jeg ved, at du og Mikkelsen var ... venner.“ Han siger ordet, som om der er noget vulgært ved tanken om venskaber indenfor firmaets rækker. „Ikke desto mindre, Christian, så tror jeg, vi begge to ved, at det er bedst, hvis du undlader at komme.“

Christian siger ikke noget.

„Ja, bestyrelsen møder jo fuldtalligt op. Jeg tror ikke, Mikkelsen ville have ønsket en fjendtlig stemning til sin egen begravelse.“ Hr. Mørck lægger servietten på plads og ser sin søn i øjnene. „Tror du?“

„Nej, far,“ svarer Christian. „Gud forbyde, at begravelsen skulle gå hen og blive ubehagelig.“

„Christian,“ siger hr. Mørck, „det er også for din egen skyld. Der er ikke nogen fra bestyrelsen, der har glemt dig, ikke endnu. Det vil du komme til at mærke, hvis du dukker op. Der er ikke noget, jeg kan gøre ved det.“

En tjener nærmer sig og stiller to tallerkener med abrikoskage imellem dem. Christian prikker til vaniljeisen med sin dessertgaffel og tænker, at af alle de ting, der er kommet imellem ham og hans far i årenes løb, så er abrikoskage en af de mest håndterlige.

Jo, Mikkelsen og Christian havde været venner. Den lavstammede, halvskaldede mand havde været Christians direkte overordnede i firmaet. Han havde aldrig givet Christian særlig merit bare for at være søn af et andet bestyrelsesmedlem, men Mikkelsen havde værdsat en intelligent, handlekraftig underordnet, der ikke var bange for at sige sin mening. Christian var blevet afdelingsleder indenfor et år, og selveste hr. Mørck havde ringet og sagt tillykke over telefonen.

Christian nåede aldrig højere end dertil, men det kunne han kun takke sig selv for – ikke Mikkelsen, der både før og efter avisskriverierne havde inviteret Christian hjem til et glas vin og en sagte spillende jazz-cd i baggrunden. Det var lige den slags medicin, Christian havde brug for til at dulme nerverne i de dage: En følelse af, at det ikke var alle, der havde opgivet ham.

Hr. Mørck rømmer sig og ser afventende på sin søn. „Vil du love mig det, Christian?“ spørger han. „Lad være med at komme til Mikkelsens begravelse. Det fører ikke noget godt med sig.“

Christian nikker fraværende og spekulerer på, om det sorte jakkesæt stadig hænger derhjemme i skabet.

* * *

Da han atter kommer tilbage til sin lejlighed i Vestergade, føler han sig kraftsløs og tom indvendig. Han falder om på sofaen, og hans sidste tanke inden sønnen tager ham, er: *Der er noget galt med mit blod. Man kan ikke være så træt, ikke altid ...*

Han vågner ved, at tanken om brevet, der kom i morges, sniger sig ind i drømmen. Han finder kuverten i entréen for foden af døren, hvor han efterlod den. Den vejer tungt i hans hænder, og da han vender den om, ser han, at brevet er fra Mikkelsen.